

ДАМЯН ДАМЯНОВ СЛЕД ВСИЧКО

chitanka.info

*Дори не страдам вече, не скърбя.
Дори усмихнат тъжно, пак си мисля:
„А колко пъти бивах на ръба
на своята смърт и с нея се здрависвах!“
И колко пъти, срещнал тази смърт,
си стискахме ръце? По моите длани
и досега ръцете ѝ личат
Като следи от адови казани.
Тъй ми се мреше... Днес не ми се мре.
След толкоз смърти ми се оживява...
Добре, че има памет! Дваж добре,
че има подир паметта забрава!
С една усмивчица — дъга след дъжд,
накрай се хващам в тъжната идея:
все пак ще трябва да умра веднъж,
да може повечко след туй да се живее.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.